Ketabton.com

(c) ketabton.com: The Digital Library

بسم الله الرحمن الرحیم

د کتاب پېژندنه

د کتاب نوم: څه د خدای کارونه دي

لـــــــیکوال: مـحمد نعیم وردګ

برېښنالیـك: www.naeem.afghan@gmail.com

مخ پاڼه(فسبوك) : نعیم جان بوډا

آنلاین چارې: انجنیر صفت الله (فضلي)

د لیکلو کال: ۱۳۹۷ هـ . ش

(c) ketabton.com: The Digital Library

ناول

دجمعې په ورځ به اکثره وخت کارت سخي زيارت ته تللم؛ کور ته مو لنډه دی، کوم مصرف مې نه پرې راتلو، نو په همدې اساس دا ځل هم دجمعې ورځ وه، تر کړکۍ مې وروکتل، په زيارت کې او زيارت ته څېرمه سمه ګڼه ګونه وه، زانګوګانې پکې ګډېدې، دماشومانو چغو پوغ و، سم دلاسه جګ شوم راساً ور روان شوم. بلاخېره زيارت ته ورسېدم، لږ هاخوا دېخوا مې سترګې وپولې، نور مستقيم لاړم په پورتنۍ سپاچه (برنډه) مې دسمال رالاندې کړو، کرار کېناستم، اکثره خلك فاميلي راغلي و، فرشونه يې هوار کړي و، ديګونه (پخلي) يې کول، چا هندوانې، خربوزې چاق کړې وې، ما هم مبايل راويستلو يو ملګري ته مې زنګ وکړ؛ له بدمرغه مبايل يې بند و، کني زړه مې و، چې را ويې غواړم، يوه هندوانه، مندوانه به مور هم وخورو؛ خو دا چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

تنها پاتې شوم، څو دقیقې نور هم ناست وم، بلاخېره زړه مې تنګ شو، راپاڅېدم، له دوه، درېو سپاچو رانښکته شوم؛ په څلورمه دیوه ګلدان ترځنګ، دپیپسي دبوتلو او بسکوټو دکاغذونو مینځ کې یو غټ سامسونګ ګلکسي مبایل پروت و، زر پرې ورټیټ شوم دیو بسکوټ دکاغذ سره جوغت مې راپورته کړو، د اوربې د دسمال سره مې پېچلی لاس کې غلی ونیولو نور مې ونه کتلو چې روغ یې که خراب وېرېدم څوك دعوه پرې راونکړي، مستقیم ورسره راروان شوم دزیارت له ګنې ګونې را ووتلم، بهر دهدیرې منځ کې چې زموږ دکور لار همداسې پکې راتېره وه، غلی، غلی مې لږ، لږ وکتلو منځنۍ بټنه مې یې کلیك کړه صفحه یې روښان شوه، خو په داخل کې یې دنورې لاسوهنې لپاره رمز غوښتلو؛ واپس مې یې صفحه خاموش کړه، نور مې نو کرار دا دبغل جیب کې ورخوشې

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړو، سخت ورته خوشحاله شوم ځکه چې له یوې خوا مې تیار یو غټ مبایل ته ضرورت و، خپل مې نور له کاره لوېدلی و، او له تاسو یې څه پټه د اخیستلو پیسې مې یې هم نه لرلې، بلخوا که فکر موکړی وي، دامندلي شی هسې خوشحالي لري، خلاصه کور ته مې راورسولو، سم دم مې دکمپیوتر سره وصل کړو؛ رمز مې یې پرې والوزولو. د رمز د له منځه وړلو سره سم، په سکرین زما په سن دیو ښایسته زلمي تصویر رامخ ته شو، بیا مې کردیت پکې وکتل (۴۱۲) افغانۍ پکې وې، دا یې لا بله خوشحالي شوه، پسې پیام پاڼې ته لاړم دانترنټ معلومولو په پار (۷) مې (۳۴۴) ته واستول؛ واپس پیام راغلو (۲۴۰۰ ام بي) انترنیت هم پکې و، ها خوشحالي څه وه، چې دا یې لا بله شوه، له دې هر څه نه په دې خبره ډېر خوشحاله شوم، چې دغریب سړي نه دی، تر څو زړه یې پسې وخوږېږي، یا بل

(c) ketabton.com: The Digital Library

وانخستلی شي، ځکه غریب سړی مبایل کې دومره کردیت او انترنت نشي اچولی، نور له پیام پاڼې راووتلم؛ چې کتل مې فسبوك هم خلاص ترې پاتې وو، ډیټا مې پرې راچلانده کړه؛ ایډي یې د (یونس افغان) په نوم وه، ټوله ایډي مې سر تر پایه چك کړه؛ ډېر باادبه؛ دیني، هر اړخیزه علمي او معلوماتي پوستونه یې کړي و، پوستونو ته په کتو یې ډېر شریف، له انسانیت مالامل انسان ښکارېدو، واقعاً، وجداني نارامتیا یې راوچوله، زړه کې مې لړ لړ دا خبره وګرځېده: چې مبایل مې یې واپس ورته سپارلی وای، داسې شریف؛ او هېوادنۍ مینې ته ژمن انسانان باید زما له لاسه خپه نشي.

په همدې فکر؛ فکر کې له فسبوك راووتلم، ګالري مې راخلاصه کړه؛ یو څو ویډیوګانې، دوه، درئ یې دعبدالله مقري، یوه دوې دنغمې او همداسې یوه یې دلطیف ننګرهاري، هغه میهني ویډیو پکې وه چې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وايي، (لولفه شوم اور مې واخيست...... اې بچيانو ستاسو کور افغانستان يم...) نور له دې پوښې هم راووتلم د عکسونو پوښه مې راوسپړله، زرګونو عکسونه پکې و، ډېرى يې دنظامي کسانو و؛ خپله يې هم ډېر عکسونه په نظامي يونيفورم کې اخېستي و، ځينو کې تنها؛ ځينو کې دملګرو سره ولاړ، او همداسې دپوهنتون نه دفراغت په خولۍ او چپنه کې دجشنوارې د دورې په انفرادي، او همصنفيانو سره په جمعي توګه ئې ډېر عکسونه اخيستي و؛ پسې راتېر شه ډېر نور دغيرې نظاميانو؛ ښو ښو منظيرو؛ ګلانو، حيواناتو... عکسونه پکې ځاى په ځاى و، خو ددې ټولو سربېره يوه پوښه کې ځانته تقريباً دېوې پنځه ويشت ،دېرش، کلنې ښځې شپږ، اوه عکسونه و؛ څلور يې په يوازې ځان اخيستي و، په دريو نورو کې يو ببرسرى سپين پوستى ماشوم هم ورسره دى، په يوه عکس کې ورسره ناست دى،

(c) ketabton.com: The Digital Library

بل کې ولاړ دي، او همداسې دریم کې یو بل ته غاړې وتلي، داسې تصور ترې کېدو چې مور به یې وي، دا ماشوم به هم خپله همدا دمبایل صاحب وي، ځکه چې یو خوا له کاغذي سابقه عکسو اخېستل شوي عکسونه و، بل خوا دفسبوك په بګروند، لمړي نمایش کې یې هم درې ځلور عکسونه له همدې عکسونو ځای په ځای کړي و، نور والله علم.

خلاصه مبایل مې هر اړخیزه چك کړو، ددې سربېره چې بنه نوی، اصیل او قیمتي سیټ دی، لکه څنګه مې چې مخکې یادونه کړې، دکرېدتو، انتریت، هم ډك دی، د (۶۲ جی بي) حافظې له پاسه؛ یو(۸ جي بي) میمري کارد یې هم درلود. نور مې نو بېغمه خپلې استعفادې ته واچولو، دده فسبوك مې هم بېخي پکې بند نکړو، خپله ایډي مې په بل فسبوك افشن کې خلاصه کړه، څو ورځې ووتلې، هره ورځ به مې یو نوی نوي داسې څه پکې لیدل، چې روح ته

يې پوره ټکان ورکو، دې ته يې هڅولم تر څو يې مبايل واپس خپل صاحب ته تسليم کړم، خو خير په همدې شان څو نورې ورځې هم تيرې شوې؛ اما تر دې دمه هيچا زنګ پسې ونکړو، نور دا فکر هم راته پيدا شو؛ چې صاحب يې، ولې زنګ نه پسې وهي؟ مړ نه وي، تصويرونو؛ او فسبوکي افکاروته په کتو يې دمرګ لايق خو نه دی، خدای ج دې نه کړي.

لنډه دا چې مياشت تېره شوه لا يې هم چا پوښتنه ونکړه؛ نور نو زه هم په دې شوی وم، چې هر څنګه وي، بايد ددې سرې معلومات وکړم؛ که ژوندی وي، مبايل به يې ورته تسليم کړم؛ په همدې نيت ګوشۍ کې دشمارو په لټه شوم؛ يوازې دوې شمارې پکې ثبت وې، يوه مې ونيوله خاموش وه؛ بله مې ونيوه دې هم زنګ نه تېرو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

فسبوك ته مې يې فام شولو؛ قصد مې وکړ چې په اړه يې دده په خپله ايډي کې يو پوست وکړم شايد فسبوکي ملګرو کې يې په اړه چا ته معلومات وي، واپس ووېرېدم فکر مې: هسې نه د ځان لپاره څه جنجال جوړ کړم.

خلاصه زړه نا زړه مې يې فسبوك ايدي کليك کړه، له راخلاصيدو سره سم کړنګ؛ کړنګ شو، دوه درې مسېجونه ورته راغلل؛ دا دوه يې هسې طنزي تصويرونه و؛ دريم مې راوسپړلو چې کتل مې د (سياره حيا) په نوم يوې نجلۍ ليکلي و:

(ـ يونس جانه! تاخو هېڅ ونه ويل؟)

د سياري له آدرسه را استول شوي دې خبرې ته مې سودا شوه پورته پسې ورتېر شوم چې کتل مې، دوه مسېجونه يې نور هم کړي و، دلمړي يې له مياشتې زيات وخت وتلی و؛ خپله دمبايل صاحب هم لوستی

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، د دوهم بیا (۱۵) ورځې وتلې وې دا نو بیا بې لوستو پاتې وو.

په لمړي مسیج کې یې لیکلي وو:

- یونس جانه سلام!

تر هر څه مخکې هیله ده، کامل صحت، او روحي سکون ولرې.

پس له سلامه باور وکړه کالونه کېږي غواړم دا خبره درته وکړم، خو بدبختانه له یوې خوا پښتنې حیا اجازه نه راکوله جرات مې نه شوای کولی، له بلې خوا داسې الفاظ نه و، او نه مې اوس پیداکړي چې اکلاً ستاسره له سرشاره لېونۍ مینې مې، څه ناڅه خو دهر ذربان سره تاپسې د زړه ناره مې درباندې اورولې وای.

(c) ketabton.com: The Digital Library

تر څو تاسره ترلو نږی، نږی رنګینو هیلو یو تت انځور خو مې درته ښکاره کړی وای.

تر څو، یوه اندازه تاته د اندام، اندام؛ رګ، رګ لوړه تنده مې درته ښودلې وای، او...

په پای کې دهمدې دریو ټکو په کارولو سره یې مسېج را استولی و، نور یې څه نه و لیکلي.

ما هم ګوته پرې کش کړه، دا صفحه مې پورته تېره کړه، د دوهم مسېج په لوستلو مې پیل وکړو،

په دوهم کې یې لیکلي و:

- یونس جانه بیا سلام!

ځواب ته مې دې دوه سترګې څلور شوې څلور اته شوې اته شپاړس، اما بدبختانه رامعلوم نشو، خو اوس په دې فکر یم، شاید مسېج مې دې لوستی وي، مګر هسې خبره دې ګڼلې وي، یا یې نورو

(c) ketabton.com: The Digital Library

فکرو ته ورې وې، ځکه چې نن سبا ، بل خصوص ددې اجتماعي رسنيو په دوارن کې دا دمينې خبره دچل ول مکارۍ، مادي او معنوي مفادو دترلاسه کولو مقوله آله ګرځېدلې.

خو هيله کوم ما دهغه خلکو له جم نه مه شماره، زه مې دخپلې خبرې د رښتينولۍ، کامل اخلاص او ثبوت لپاره ستا هر سوال، هرې غوښتنې ته تياره يم، همداسې ستاسره د واقعي مينې او نورو نه دجداولي په خاطر د يو وړکی ثبوت په حيث وايم: – زه ځکه نورې نجينې غوندې، ستا په ښه ځوانۍ، ښايسته وېښتو، قد قامت، ملك او شتمنۍ نه يم مينه، چې ته ما تقريباً ديرلس کاله له مخه ليدلی يې هغه وخت وړکی ماشوم وې دګيرې ميرې دې نوم نه و، ويښته دې بې ترتيبه غټ و، د مياشتو خيرن ببر سر، زړې جامې دې په تن وې، يعني دمينې درباندې راتلو هيڅ درکې نه و، همدارنګه

اوس مي دي هم له يونيم فسبوکي انځور پرته، نه ته ليدلى يې نه مي دې ځواني ليدلي؛ نه مي دې موټر، بلډينګونه، او نه معنا راته لري، نه اړتيا ورته لرم.

طبعاً اوس به دا سوال درته پيداشوى وي، چې نه دې ليدلى يم، نه مې دژوند له نورو برخو معلومات لرې، څنګ امکان لري چې څوك دې بيا د چا سره دومره مينه ولري؟

سوال دې پوره په ځاى دى، ځواب کې يې وايم:

– که ياد دې وي؟ دولس ديارس کالونه له مخه چې وړکى ماشوم وې، که څه هم هغه وخت زه له تا وړکۍ وم، دومره نه پوهېدم؛ خو را وروسته، وروسته چې پوهېدم، په هغه وړکي ځان چې تا له کوم غيرت، جرات، هوښيارۍ نه کار واخيستلو زما

(c) ketabton.com: The Digital Library

دپلار له جنسي تيري دې ځان وژغورلو، هغه ورځ تا يوازې ځان ونه ژغورلو بلکې زه دې هم بوټه درپسې ماته کړم، په همغه غيرت، جريت او هوښيارۍ دې مينه يم، دا ستا دمينې يو ځينځير دی چې بند په بند دې پرې تړلې يم، شرنګېږي.

دوهم اوس د فسبوك له لارې په انځورونو کې دنظامي دريشۍ په مټ له رتبې (نښان) قدرت وينم، يعنې نن دې زما د پلار، په وړاندې.

دمور سره دې دشوي ظلم دعاملينو.

ستا دکور، ځمکو دغاصبينو او همداسې نورو هغه ځناورو په وړاندې چې ستا له ناتوانۍ، بېکسۍ، مظلومۍ نه په استفاده يې په تا او ستا په ماديا‌تو، معنوياتو ځناورنه حملې وهلې، دټولو په وړاندې دې دغچ اخيستلو په پار هر څه وس کې شته، اما ستا صبر او حوصيلې ته صد سلامم، دا په دې

(c) ketabton.com: The Digital Library

وروستيو دوه، دونيمو کالو کې ستا دميني دوهم غشی دی، چې پورې ورې رانه وتی.

خلاصه په تهوله معنا دې له معنويته، متثره، يم، لکه مور ته دتي خوري

ماشوم غوندې مې دځنګ ته زړه درکېږي، هيله، هيله، هيله کوم ناهيلې مې نکړې.

(په درنښت، دځواب په اميد.)

مسيج همدومره و، لکه مخکې مې چې يادونه کړې زه يې هم په مبايل کې بېلو بېلو فعاليتونو ته په کتلو مخکې له مخکې دځپل انسانيت تر سيورې لاندې راوستلی وم؛ اما (دسيارې) دمسيج په لوستلوه؛ دسيارې خبره زما يې هم ليدو، او بندهار ته لکه مور ته دتي خوري ماشوم لېونۍ اشتها شوه، او بل خوا مسيج کې دسيارې له خوا دده په تېر ژوند کې ځينو ډېرو عجيب او هيجاني خبرو ته

اشاره شوې وه؛ ددې په اړه راولاړو پوښتنو هم دځواب له لپاره دیونس لیدلو ته ښه سم وادار کړم. پخپله ددې سیارې په باب به څه وایي؟ دې خبرې ته مې بیا تر ټولو زیاته تلوسه شوه.

په همدې فکر کې یو ځل بیا مې په ګوشۍ کې ثبت دواړه شمارې داېرې کړې، دتېر په څېر بیا یې هم زنګ تېر نکړ، نور نو داسې کومه سمه لاره نه رامعلومېده تر څو یونس مې پرې پیدا کړی وای.

واپس مې خپله فسبوك ایډې پکې راخلاصه کړله، که څه هم ځان ته مې بار، بار ډاډ ورکولو چې څه څه پسې ګرځې؟ خو روح نه آرامېدو په همدې شان دوې ورځې نورې هم تېرې شوې، دریمه ورځ د ماسپښین دوې بجې وې نیم غړانګی ویده وم، چې بالښت سره مې لړزه شوه، ور ومې کتل همدې مندلې کوشۍ ته زنګ وو، راپورته مې کړه، د اوکې سره سم مې غږ پرې وکړو:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- بلې!

مقابل کس غږ وکړو!

- سلام وروره ښه يې؟

- شکر دی، ته ښه يې؟

- هو شکر زه هم ښه يم! يوه خبره مې درته کوله که په قهر کېږې نه؟

- نه ولې مهرباني

ويې خندل بيا يې وويل:

- همدغه سيمکارت چې زنګ مې پرې در کړی، سره له ګوشې يوه مياشت مخکې رانه ورك شول، فکر کړم تا پيداکړې؟

- هو!

خندا کې يې وويل:

– ښا ، ځنګه واپس یې راکوې کنه؟

– نه!

– ټوکې کوې که رښتیا وایې؟

– څه ملانصرالدین درته ښکارم؟

د نرمې خندا غږ یې راغلو، پسې زیاته یې کړه:

– ښا ، څه نو مبایل دې ستا وي، اما یوه ځواني وکړه!

– څه؟

– شاید لیدلي دې وي، ګالرۍ کې مې د ملګرو عکسونه دي، چې اکثریت یې اوس شهیدان دي، دا هم په هر حال په یوه پوشه کې مې د مور یو اووه، اته عکسونه دي، ته باور وکړه ټوله زندګي مې همدغه عکسونه دي، له هر طریقه چې کولی شې، د

(c) ketabton.com: The Digital Library

واتساف؛ ويبر، مسېنجر او يا هم له بلې ممکنه لارې که راته ودې لېږل ټول عمر به دې دعاګوی يم.

ورغبرګه مې کړه:

– رښتيا؟

– هو، قسم ده!

– سمه ده دا کار کوم، اما په يو شرط!

دخندا سره مکس يې وېل:

– څه؟

ومې وېل:

– ادرس درکوم همدا اوس به په موټر کې راخېژې شپه به ماسره کوې، البته په دې شرط چې قسم به هم سر له همدې اوسه راسره کوې، دسيارې په اړه، او سيارې چې ستا په تېر ژوند کې کومو خبرو ته

اشاره کړي هېڅ به نه رانه پټه وي نه به ذره دروغ وايي!

دلته نو سرې ښه سم وخندل، بیا یې وویل:

– ته به ښه جنت ته ولاړ شې داسې ته خوږ ګوتو خلك نیسه، آوري؟

په خندا مې وروګرځوه:

– هسې مې تلوسه شوې، ستا نه دا کیسه غوارم، اما ډاډ درکوم چې داسې فرض کړه لکه دېوال ته دې چې کړې وي!

خلاصه له ډېرو دلیلونو ملیلونو وروسته مې قانع کړ، ویل یې:

– آدرس راکړه!

– اوس چېرته يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– پلڅرخي کې!

– ښا ، ښا صحیح، سینما پامیر ته راشه له هغه ځای نه د کارته سخي موټر راځي په یوه کې راوخېژه، زه په استادګاه درته ولاړ یم، همدې شمارې سره تماس کې اوسه.

څه سر مو در خوړوم، یو دوه ساعته وروسته تقریباً ماښام و، چې راورسېدو، له یو تونس موټر نه ښکته شو، سم دم مې وپېژندو، خو لږ شکمن ځکه شوم چې لاس کې یې یوه هندوانه نیولې وه؛ ماویل: هسې نه ددې کورو څوك وي، یوه لهذه مې صبر ورته وکړ، چې دی دسرك په څنډه ودرېدو، هاخوا دې خوا یې وکتل بیا یې مبایل ته لاس کړ، نور مې شك ورك شو، پرې ور روان شوم؛ دده هم چې سترګې راباندې ولګېدې موسك شو، هندوانه یې چپ لاس ته کړله، ښی لاس یې دغېږو لپار خلاص

(c) ketabton.com: The Digital Library

کړ، بلاخېره سترې مشې مو وکړه، له پوښتني وروسته یې وېل:

- کاشکې ستاسو کور بل ځای وای، ددې ساحې نه مې سخت بد راځي!

- ولې؟ دا خو بد ځای نه دی؟

په خندا شو، وېل یې:

- یوه میاشت مخکې راغلی وم، دومره ستونزې راته ترې جوړې شوې، کنې مخکې مې ډېر خوښېدو.

په دې خبرې سره یې زه هم وخندوم؛ بیا مې ووېل:

- دا هندوانه دې، ولې اخېستله زموږ کور له سرك نه لرې دی، اوس یې څوك یوسي؟

وېل یې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

– زه يې وړم!

بيا مې ورته وويل:

– کور مو هم نور څوك نشته، زه تنها يم، زما بده ايشي!

په خندا کې يې راغبرګه کړه:

– څه خير زما ورسره جوړه ده، د ډوډۍ نه پرهېز يم، همدا به خورم!

خلاصه په همدې ګپ، ګپ کې کور ته ورسېدو؛ مخکې له دې چې مهمانخانې ته ننوځي، مخ يې راواړو، ويل يې:

– وبښه که تکليفېږې نه، لږ د اودس کولو اوبه راکړه، دا لمونځ به وکړو.
اوبه مې ورکړې اودس او لمونځ يې وکړل، بيا مې

(c) ketabton.com: The Digital Library

چای ورته راوکړو؛ دچایو په سر مې پوښتنه ترې وکړه:

- ولې دې دومره پس زنګ پسې ووهلو؟ دا مبایل خو ما تقریباً یوه نیمه میاشت له مخه پیداکړو؟

په ځواب کې یې ویل:

- ما تول تحصیل نظامي برخه کې کړی ؛په همدې تړاو اوس د سرحدي پولسو په لیکو کې دعاجل کمك قوې افسر یم؛ دسرحد په هر برخه کې چې وضعه اصطراري شي هغلته دکاپي اندازه سربازنو او مهماتو سره ځان رسول زما مسولیت ده؛ هغه ورځ زه او ځو نور ملګري مې کارته سخي زیارت ته په چکر راغلي و، چې له وزارت نه یې زنګ راته وکړو، ویل یې:

- په ډیورینډ کرښه د افغان او پاکستاني ځواکونو تر منځ جګړه رامنځ ته شوې اوس هم دوام لري،

(c) ketabton.com: The Digital Library

ددي خبرې په اورېدو سره بس موږ هم عجلې واخیستلو، منډې منډې شوې، مبایل رانه رالوېدلی و، زه سیده ولاړم سرحد ته ځو ورځې جنګ کې و، خبر شوی به وې؟ دوی هم څو نفر تلفات لرل، موږ هم د دوه زخمیانو سرېبره، د قاسم جان په نوم یو سر تېری شهید ورکړ؛ که څه هم پس له دریو ورځو جنګ بس شو، خو موږ تر یوې میاشتې همغلته د آمده باش په حساب پاتې شو، هلته هېڅ شبکې کار نه کولو چې زنګ مې درته کړی وای نو په دې خاطر.

ومې وېل:

- ښا صحیح ماوېل چې څنګ زنګ نه وهې خدای ج ناخوسته مړ نه وې، په ګوشۍ کې دې هم له دوه شمارو پرته چې هغه هم بندې وې، نور هېڅ شماره نه وه، کنې ما زنګ درته کولو!

(c) ketabton.com: The Digital Library

- هو رښتیا دا مبایل مې صرف د انترنیت لپاره کارولو، نه د بل چا نمبر پکې شته، نه یې بل چا سره نمبر شته!

په همدې کیسو کیسو و؛ چې ورکې وروړ مې دلاس مینځلو اوبه راورې، لاس مو پرېمنځل ډوډۍ موډۍ مو وخوړه، بیا مو چای را وکړو، ددې دوهم ځل چایو په سر مې اصلي موضع ور واچوله، جیب ته مې لاس کړ، دده خپل مبایل مې راویستلو، پرې راکوز شو، زما په لاس کې یې په دې یوه ګوته کار پکې شروع کړ، ګالري یې راخلاصه کړه، اول یې ها دمور د عکسو پوښه وکتله، بیا یې په دې نورو عکسو زر زر نظر تېر کړو، نور یې له مبایل نه لاس ورتول کړ، ویل یې:

کور ودان چې دا عکسونه خو دې نه دي حذب کړي، مبايل پسې ولاړکه په ټول ژوند درته راغلی وای مګر...

تر څو يې خپله خبره تکميلوه په دې وخت کې ور وټکېدو، ور جګ شوم چې کټل مې مور مې هندوانه راتوتې کړې پتنوس مې ترې راوخیستلو د يونس مخ کې مې کېښودو له مخامخ نه زه ورته کېناستم، دکېناسو سره سم يې وېل:

- کاشکي دومره ډېره يې نه وای رالېږلې، زه دومره نشم خوړلی؛ ستا خو هسې بده ايشي نه يې خورې!

ومې خندل، ورغبرګه مې کړه:

– هو؛ دا خو ده، اما تا دې چې پرهېز مات کړ، ډوډۍ دې وخوړه، زه هم نن ستا په خاطر خپل ذوق تر پښنو لاندې کوم، بل دا چې دمېلمه سره ګوتې وهل ثواب لري، خبر به يې؟

(c) ketabton.com: The Digital Library

دلته نو دواړو یوه وړه خوله خندا وکړه، پسې پیوست څه نورې ټوکې ټکالې شوې، بلاخېر ورته ومې ویل:

– سرېه! تا خو د سیارې په مسیج او کیسو ببخي خاشه اچولې شروع وکړه کنې منه که مبایل رانه یوسې.

په خندا شو، بیا یې وویل:

– د مبایل له ورکېدو مخکې دسیاره په نوم؛ یو تخلوص هم پسې و؛ اوس مې هیر دی چې څه و؛ یو مسیج راغلو په دنده کې وم، نیم او نیمکله مې ولوستلو، تر څو مې دصحیح لوستلو کاپې وخت ورته پیداکو مبایل مې ورك کړو؛ هر څه پکې ولاړل، ته صبر اوس یې وګورم چې څه یې ویلي بیا به پرې وغږېږو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

لاس يې ور وغزو د دوارو تر منځ په پوشتۍ ايښې مبايل يې ورجګ کړ، دمسيجونو په لوستلو يې شروع وکړه؛ ما دا بل لور ته ځنګ ووهلو، چای مې راواچولو، خاموش کيناستم تر څو مسيجونه ولولي، يو وخت مې کتل چې مبايل يې واپس په همغه خپل ځای کېښود، رنګ يې تك تور شو، تول سوروونه يې ګډ وډ شول، حتا غږ يې هم تغير وکړو.

په خندا کې مې ورته ووېل:

– لکه چې تر اوسه دې مينه نه وه کړې، لمړۍ ځل دی چې ديوې نجلۍ له خوا داسې غږ آورې، ځکه يې دومره تاثير درباندې وکړو؟

– نه دغه خبره نه ده!

(c) ketabton.com: The Digital Library

− ښنا، نو بیا له ما وشرمېدې په ځینو رازونو دې چې سیارې رابرسېره کړي؟

− نه، دغه خبره هم نه ده!

− ښنا، خې بیا نو ولې دومره تور او شین واوښتې؟

− یعني کیسه غواړې، نه مې پرېږدې؟

− هغه د ورځې مبایل کې راسره کړې قسم دې که درته بې معنا وي؟ مه یې کوه!

دلته مې بیا لږ راموسکی کړ.

ویل یې:

− د سیارې مسیج ته په کتو پوهېږم چې ته له ما دکومو، کومو پوښتنو ځواب غواړې، خو ددې ټولو پوښتنو ځواب کې دې زه، یوه وړکۍ کیسه کوم

(c) ketabton.com: The Digital Library

انشاءالله په نوبت نوبت به دې هره پوښتنه پکې ځواب شي ته صرف غوږ شه!

خبره داسې ده چې زه د (...........) ولایت(........ ولسوالۍ او (..........) کلي دپلانکي (...........) زوی یم، دپنځو کالونو په عمر وم، پلار مې یوه چاودنه کې خپل ځان له لاسه ورکړو، بدبختانه یتیم شوم، یتیمي هم خیر بلا پسې ددې وطن په هرو لسو ماشومانو کې یو، دوه یتیمان دي، اما زما تر ټولو ستره بدبختي دا وه، چې په داسې یوه کور، کلي، داسې یوه محیط کې یتیم شوم، که څه هم ځانونه یې مسلمان ګڼل خو کړه وړه یې په تمامه معنا هغه د (لوط ص) دقومیانو و؛ یعني لواطت، زنا، غصب، وژل، ځورول او همداسې نورې هره مردار خورګي پکې دمېړنو خلکو خاصه او ویاړ ګڼل کېدل، نه یې له الله ج ذره وېره درلوده؛ نه یې دشرم او حیا په نوم څه پېژندل؛ څه سر دې در خوږوم؛ تر څو مو دپلار له

(c) ketabton.com: The Digital Library

وير نه سترګې وچې دي په مور مې يې منګولې خښې کړې؛ مشر، مشر کاکا مې نکاح کړه په داسې حال کې چې زما مور دده د کشرۍ لور همزولې راتلله، سينږيرى وو، لنډه يې دا چې له مور نه يې هم په ژوند يتيم کړم، نور مې مور دکاکا دکور مينځه شوه، او همداسې زه يې مريى دواړه د کاکا، دکاکا دمشرۍ ښځې، زامنو، لورګانو، ميلمنو، غواګانو، پسونو، څمکو په خدمت کې شپه او ورځ سر په تلاق اوښتو، که څه هم يوه کور کې اوسيدو، خو ما او مور مې په دريو څلور ورځو کې ديوې، دوه صحيح خبرو موقع نشوى پيداکولى، ها کيناستل؛ ځان او جامې راپاکول، يا نور هغه دمور او بچيانو تر منځ راز او نياز خو په ځاى پرېږده.

دا هم په هر حال، مورې دپلار په دوران کې ځان ته کور درلودو، درى څلور جريبه باغونه ځمکې مو درلودې تر ټولو کاکا ګانو نه مو ژوند او اقتصاد ښه

(c) ketabton.com: The Digital Library

و، پلار مې د دارعلوم مدير وو؛ ښه معاش يې لرلو؛ ځمکې مو دهکان کاله کولې، بس دالله ج تر رضا قربان شم، کله چې دا پيښنه وشوه، کاکاګانو زما او د مور په شمول مې کور، ځمکې هر څه يې په خپل کورو کې ور متغم کړل، نور به نو صرف دهغه او دغه د خيرې له وېرې او بچ کېدو په پار شپه، ورځ په هغه خدمتونو چنګاو وم، چې زما له توان نه به ډېر درانده وو؛ او همداسې مور مې هم، لکه څنګه مې چې پورته يادونه وکړه، دلته تنها زموږ کورنۍ داسې خدای ناترسه نه وه، عام ذهنيتونه همداسې وو، دکلي نورو خلکو هم چې څنګه استفاده رانه کېدله کوله يې، او دا تنها زما حال نه و، دلته دهر يتيم، کونډه، بې کسه، بې وسه لپاره ځمکه سور تنور وه، په همدې اساس د خپلې کورنۍ سربېره دکلي له اکثريت خلکو ډېرې پستې ډېرې بدې، خاطرې لرم؛ چې دهغې ټولو کمه، کمه

(c) ketabton.com: The Digital Library

یادونه هم شپږ شپږ وخت ته اړتیا لري، تر نورو به تېر شو، ددې تولو له نمونې به دسیارې دپلار کوم چې مسبج کې سیارې هم اشاره ورته کړې، درته وکړم.

یوه ورځ مې دکاکا دوهم زوی پیسې راکړې دوکان ته یې په سیګریټو پسې ولېږلم؛ ولاړم سیګریټ مې واخیستل کله چې واپس راتللم په لار کې مې دسیارې پلار ولیدو له همدې دوکان نه یې دسودا دروند پیټی راپشاه کړی و؛ د انسانیت، ثواب، مشرانو ته د احترام له مخې مې پیټی ورسره راسپک کړو، دلوبیا او دال نخودو پلاستیکي خلتې مې ترې راواخیستلې، ددوئ کور زموږ له کورنه څو کورنه رامخکې و، کله یې چې تر دروازه ور دننه شوو، وېل یې:

– خلتې په مخامخ سپاچه کېږده، زه وراندې تېر شوم؛ ده ځای په ځای دحاویلۍ منځ کې خپل

(c) ketabton.com: The Digital Library

پنډوکی کېښود، دروازه یې ځینځیر کړه، مخکې راتېر شو، چپ لاس اتاق طرف ته یې اشاره وکړه؛ وېل یې:

– ته راشه دلته یو څه دي، کاکا ته یې دې ور وړه، په غلته اراده یې پوه شوم، له تللو مې انکار وکړو، نور یې لاس راواچولو په زور یې کشکوم، که څه هم دی پوخته ځوان و، زه وړکی دولس دیارلس کلن ماشوم وم، بیا هم دالله ج مرسته وه، ډېر وخت مو کشوکیر و، خو اطاق ته یې ننه نه ایستی شوم، بلاخېر اطاق ته تر دننه کولو مې تېر شو، نور یې غوښتل چې همدلته حویلۍ کې خپله شهواني تنده راباندې ماته کړي، خو شکر دلته هم ونه توانېدو، که څه هم جامې مې یې راوشکولې، موشت، موشت ویښته مې یې لاسو کې وریاتې شول، له خولې او پزې مې سرې وینې روانې وې، اما بیا هم دالله ج مرسته و، په دې اخېر کې چې نور له ټیپه هم

(c) ketabton.com: The Digital Library

لویدلی وم؛ یو موټی ایرې په لاس راغلې دا مې سترګو ته ور وشیندې، دی په خپلو سترګو شو، ما دومره موقع پیداکړه چې د دروازې ځینځیر مې پکې خلاص کړو، ترې راوتښتوم. نور نه یم پوه چې سیاره چېرته وه، له کومې خوا یې لیدلی یم؟ مخامخ د بالاخاني کړکۍ وې، کېدی شي له بلاخانې یې زموږ سیل کړی وي، اما کله چې کور ته ولاړم ددې سرېبره چې ډېر ځنډه مې کړی و، جیب کې مې سیګریت هم مات شوي و، ددې جرم په مقابل کې بیا دلته دکاکا زوی ډېر بې رحمه ووهلم.

(دشهادت ګوته یې راته وښودله ویل یې: دا ویني چې کړې، وړه ده؟ دا همغه ورځ د کاکا زوی راماته کړه، بیا صحیح جوړه نشوه)

پسې زیاته یې کړله ویل یې:

(c) ketabton.com: The Digital Library

. خلاصه لکه ښنګه مې چې مخکې هم یادونه وکړه دسیارې دپلار کیسې ته ورته حتا تر دې هم توري بدرنګه لسګونه خاطرې زه دخپل کور او کلي له خلکو لرم، ښنلي مې نه دي، او نه يې ښنم.

دا هم په هر حال، څه وخت وروسته مې کاکا چې زما مور يې نکاح کړې وه، ښېخي ضعيفه شو، نور دهېڅ کار نه و، زامن يې نااهله و، هغوئ هم مرسته نه ورسره کوله، همدا و، چې اقتصاد مو ښېخي صفر شو، دسمې لوږې سره مخ شو، په دې شپېو ورځو کې يوه ورځ يې دهمدې مشر ورور پوښتنې ته يو بل په ده پسې کشر ورور يې راغلو، يعني دوهم کاکا مې، چې دا به تل په مسافريو کې و، دې چې زموږ اقتصادي خراب وضيت وليدو، خپل مشر ورور ته يې ووېل:

- په (............) ولسوالۍ کې د (............) کلي ملك رحيم دخپلې مهمانخانې لپاره هر کال يو برابر

ماشوم مزدور نیسي، اوس یې هم زما یو ملګري ته
وېلي چې یو بیدار هلك راته راپیدا کړه، نو که ستا
زړه وي، دا یونس به ورولېږو، کال وروسته یو نیم
خروار غنم ورکوي؟

کاکا مې ووېل:

– ولې نه، ورسره وغږېږه چې بل څوك ونه نسي!

لنډه یې دا چې سبا نه، بل سبا یې ور روان کړم، کله
یې چې تر دروازه ایستلم، مور مې داسې بې
اختیاره چیغې وکړې، هر څه به مې حېر شي مګر
دمور هغه درد به مې حېر نشي.

بلاخېره کاکا مې یې ملګري ته تسلیم کړم، یوه شپه
مې هلته وکړه سبا هغه سره موټر کې سور شوم
تقریبا څلور، پنځه ساعته مزل مو وکړو، لاره کې مو
یو ځل موټر هم بدل کړو، له یوه نه بنکته شو، بل ته

(c) ketabton.com: The Digital Library

وختلو، مقصد قضا ماسپښین و، چې دملك رحیم کور ته ورسېدو، دکاکا ملګري مې زه ورته تسلیم کړم، خپله واپس را روان شوو، که څه هم ملك صیب ډېر ورته ټینګ شو، چې کینه یو چای وڅښنه، خو ده وېل:

ـ ځم ناوخته کېږي، ددې سړي را روانېدو سخت تاثیر راباندې وکړو، باور وکړه په ډېرو سختو حالاتو کې مې نه دي، ژړلي اما دلته ژړا راغله.

خو په هر حال لنډه یې دا چې دلته مې خپل ژوند پیل کړو' ملك صیب بد سړی نه وو، او همداسې ښځه یې ډېره ښه ښځه وه، دوې، درې شپې خو یې دیو ګلاس پورته کولو هم راته ونه وېل، پس له دریو ورځو یې کرار کرار زما مسولیتونه راته وښودل، د مسولیتونو تر څنګ مې دخپلو بچیانو سره یې جومات ته د درس او لمانځه لپاره دتلو، همداسې

دکور لپاره يې چې استاذ ورته نيولی وو، دبچيانو سره يې يو ځای چې زما په سن او سال، يا لږ غټ او واړه وو، د درس ويلو وخت راکړو، دا چې په خپل کور کې ببخي ډېر او درانده کارونه زما په سر وو، دملك صيب په كور كې مې ځان داسې احساسو لكه دوزخي چې جنت ته ولاړشي، د وخت په تېرېدو سره ملك صيب ښه رانه ډاډه شو، زه هم خوشحاله وم، تر كارونو مې اختيار تېر و، يوازينی درد مې په مور روان ظلم، شاخه كارونه، ديو او بل له خوا وهل ټكول، او همدارنګه زما د راتلو په وخت ددې د سوو چيغو ياد و، دې درد نو څلورويشت ساعته كړولم، او دا آرمان به مې هم كوو: چې كاشكې زما له آرامتيا ، خو چا خبره كړې وای، اوس به ځان ترې حير وي، ماپسې به زړه خوري، بس په همدې آرمان، دكال دپوره كېدو په انتظار مې شپې او ورځې شمارلې تر څو كاكا مې په مزدورۍ پسې

راشي بيا به زه هم ورسره لاړشم؛ مور به مې ووينم، له خپلې اسوده ګۍ به يې خبره کړم؛ نور به ډېر زړه نه خوري.

په دې وخت کې يې يوه غټه ساه واخيسته، بيا يې وويل:

- خلاصه ورځ تر بلې د روخصتۍ د رانژدې کېدو، مور ته دتلو په اميد مې ځان ته ډاډ ورکو، په همدې شان مې نهه مياشتې دملك صيب كور كې تېرې شوې، نور مې نو دوې مياشتې روخصتۍ ته پاتې وې، اخيرنۍ مياشت مې نو ټول روخصت وه، اګر چې دلته هم خپه نه وم؛ نه مې نور خپل کور، کلي ته زړه کېدو، صرف مور مې نو سخته يادېده،

بلاخره په همدې شپو ورځو کې يوه ورځ د نورو ورځو په څېر دملك صيب د دوه زامنو او يوې لور سره دسهار ټيم درس وېلو لپاره مسجد ته ولاړم،

مسجد ته ددا خلیدو سره سم دملك صیب مشر زوی (سردار) چې زموږ تر مخ وو، سلام یې واچولو، دمسجد په تبۍ یو څو کسان ناست وو، سلام یې علیك کړو، وړاندې دېوال ته یو بل سپینږیري ډډې وهلې وه، چې ورته ومې کتل زموږ یو کلیوال و، خدایزده له کومې خوا به راغلی وو، خو په همدې مسجد کې یې مسافرانه شپه کړې وه، ورغلم ستړې مشې مې ورسره وکړه، ده ونه پېژندلم، وریاده مې کړه د پلانکي زوی د پلانکي لمسی یم، نور یې وپېژندلم وېل یې:

– بنا ، بنا شابس ماشاءالله ځوان شوی یې، پلار دې خدای ج وبښه، هغه وخت ته ببخي وړکی وې، پسرلی دې دمور جنازې ته هم درغلی وم؛ ستا پوښتنه مې وکړه، ماوېل زه به دې ووینې، چې وړکی یې، که غټ...

(c) ketabton.com: The Digital Library

مخکې له دې چې خپل مطلب تکمیل کړي، خبر کې یې ور ولوېدم، زر مې ووېل:

– زما د مور جنازې ته؟

راغبرګه یې کړه:

– هو، ولې کاکا دې (شیردل خان) چې نکاح کړه ستا مور نه وه؟

ددې خبرې تر اورېدو وروسته په ځان نه یم پوهېدلی، که څه هم څه وخت وروسته هغه خلکو راته وېل: داسې چیغې دې وکړې چې درس ته راغلي ماشومان ټول له مسجد نه وتښتول، خو زه په خپلو چیغو هم نه یم خبر شوی، او نه په دې پوه یم چې چا یوړم، خو یو وخت مې چې سترګې وغړولې

(c) ketabton.com: The Digital Library

شپه وه، دکلی په کلینك کې وم؛ سیروم راته بسته وو، تر لږ څه زیات رابیداریدو وروسته په همغه شپه کې کور ته راروان شو، ملك صیب او یوه خور یې هم راسره وو، په لار بیا راته دهغه سپینږیري خبره یاد شوه، دا ځل بې هوښه نشوم خو ژړا مې نشوی کنترلولی تر کوره مې په چیغو چیغو ژړل؛ په تول ددې ټول عمر کې چې دملك صیب سره مې تېر کړی وو، تش تندی مې یې دځان په وړاندې تریو نه و لیدلی، اما دلته به سخت په قهر شو، بار بار یې دوهلو ګواښ راته وکړو، خو دا چې ماته مې دټولې زندګۍ په میراثه کې یوه مور، هغه هم دظالمانو په غېږه کې ګروګان راپاتې وه، نن له هغې هم خلاص شوی وم؛ حتا جنازې ته یې هم چا نه وم وروستلی، زړه مې سخت درد کوو، په خپله ژړا مې اختیار نه درلودو.

(c) ketabton.com: The Digital Library

کور ته له رسېدو سره سم زما دحال په لیدو، د ملك صيب ښځې، خور يې، بچيانو يې هم ښه پوره راسره وژل، ملك صيب ډاډه راکولو چې ژاړه مه سبا دې کورته بیایم، ټول دوستان به دې ووینې، ښې ډېرې شپې ورسره وکړه.

دملك صيب دې ډاډګیرنې مې لا په زخمو مالګې و دوړولې.

په سلګیو سلګیو مې ورغبرګه کړه:

- زه نور هغه کور ته نه ځم؛ که ته مې له خپل کور او کار نه ددایم، لپاره رخصت هم کړې، سرصحرا په غرونو ځم، اما هغه کور ته نه ځم.

ملك صيب ووېل:

- ولې پلار، دکورنۍ نور غړي دې نه یاد ېږي؟

ددې خبرې په کولو سره دی، ملامت نه وو، ځکه چې ما به ددوی په مخکې تل دمور تر څنګ دکاکا نوم هم کاکا نه بلکې پلار يادو، او همداسې اولادونه به مې يې خويندې او وروڼو يادول.

دلته نو ديوې خوا دده په ځواب کې مجبور شوم: له بلې خوا، درد اخيستی وم، داصلي پلار دمرګ، وروسته دکاکا له خوا مې دمور نکاح، د کور، ملك او مال چور چپاول ......

يعني ټوله کيسه مې ورته وکړه، ملك صيب هم په زړه ډېر نرم انسان وو، دکيسې په اورېدو يې تر ما ډېر وژړل، په عين حال کې يو ځل بيا په قهر شو. وېل يې:

تا ولې مخکې دا کيسه نه کوله، خو بيا هم چورت خراب نکړې، ته نور دهيڅچا زوی نه يې زما زوی يې، زه به دڅا څه، او څه وکړم چې درپسې راشي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

خلاصه لکه څنګه يې چې ووېل، تر دې وروسته يې دلباس، خوارو، او بل هر ناز او نزاکت له حسابه تر خپلو بچيانو کم ونه شمارلم، که څه هم ما مکتب نه و، وېلی مګر ښه وم، ددې څو مياشتو په لړ کې مې مسجد او کور کې دده دبچيانو سره د درس وېلو په نتجه کې دده دبچيانو په اندازه ليك او لوست زده کړې و، په داسې حال کې چې دده بچيان په اتم او نهم صنف کې وو، دا استدا به مې مخکې له مخکې هم ملك صيب وخت ناوخت ستايلو، په دې وخت کې يې نو خپلو بچيانو ته سې پارچې جوړې کړې وې، نور يې نو دکلي له ليسې د ولايت مرکز کې دافغان ترك ليسې ته انتقالول، زما سره يې د زوی واله تر وعدې وروسته دهغه سې پارچې وځنډولې، زما په کارونو يې شروع وکړه؛ ملك صيب د منطقې برحاله ملك و، په ولس کې يې ښه محبوبيت، ښه نفوس او قدرت لرل، او همداسې په

(c) ketabton.com: The Digital Library

هر چا یې ښه ناز چلېدو، په همدې تړاو یې په تول د پنځلس، شلو ورځو کې دکلي په لیسه کې په مدیر صیب او استاذانو تر نهم صنفه ښه پاك اسناد راته جوړ کړل، نور یې نو سې پارچه راته جوړه کړه، دخپلو بچیانو سره سم یې د ولایت مرکز کې دافغان ترك لیسې کې شامل کړم؛ دلیلیه کارونه مو یې راته جوړ کړل، دلته یې هم ډېر استاذان پېژندل هغوی ته یې معرفي کړو، وخت ناوخت به یې فام راباندې کوه.

نور په دې نه یم پوه چې په ما او مزدورۍ پسې به مې بیا زما له کورنۍ څوك راغلل وي، که به نه وي راغلي؟ خو که راغلي هم وي، دملك صیب سره یې وس نه کېدو. طبعاً ډېر بې خونده به یې ځواب کړي وي.

را به شم خپلې مخکنۍ خبرې ته مې، بلاخېره درې کالونه مې په افغان ترك لیسه کې درس ووېلو، پس

له دریو کالو له دولسم صنف نه عمومي دریم نمره فارغ شوم؛ دملك صیب یو زوی چې زما همصنفی و، څورلسم نمره شو، ها بل خو یې لا په یولسم صنف کې و، مقصد ، ژمی مې د

ملك صیب په کور کې تېر کړو، پسرلی مې بیا دده په مشوره او همکارۍ کابل کې نظامي پوهنتون ته امتحان ورکړو، ځکه چې زه له بې نظمۍ او بې قانونۍ ډېر کړېدلی وم، دنظام دنوم وږی، تږی وم، ډېره مینه مې ورسره درلوده.

څه وخت ورسته چې نتایج اعلان شول، خوشبختانه کامیاب وم، نور مې نو دڅلورو کالو لپاره دلته زده کړې وکړې، د درس له پلوه مې خپله ډېر کوشش کو، مالي مرسته مې ملك صیب کوله، ان تر دې چې څلور کاله وروسته مې دیو ممتاز محصیل په حیث خپل اسناد ترې ترلاسه کړل، نور مې نو د سرحدي ځواکنو په لیکو کې رسماً دیو افسر په بڼه

دنده واخیستله، چې تر ننه دری کالونه کېږي چې نمورېږ دنده مخ ته ورم، اوس شکر په هر څه برلاسی یم، داسې فرض کړه چې دټول هیواد قدرت له ماسره دی، څکه دهرې ساحې قومندان، او واکمن مې همصنفی او ملګری ده، یعني که وغوارم چې له هغه خلکو مې غچ واخلم، یکه یکه یې سر په تندي راځورندوم، اما نه غوارم څکه تر مانه الله ج بنه سزا ورکوي، دوه کاکاګان مې مړ دي دا خو هسې دخدای ج حصور ته ورغلي، دریم چې ژوندی دی، دا پوډري دی اوس یې دکابل په پل سخته کې دکابل دسیند مرداری خوراك دي، زامنو یې دځمکو په سرجنګ سره وکړو دوه یې له یوې خوا ووژل یو له بلې خوا، ها پاپې نور یې لا هم دیو بل لپاره خلاص چاقوګان جیبو کې ګرځوي، همداسې دکلي هغه فرد، فرد چې ماسره یې ظلم زیاتی کړی، ته باور وکړه پرودیګار سر په دنیا دوزخیان کړي،

(c) ketabton.com: The Digital Library

يو غذاب نه، يو عذاب پرې نازل دی بنه په خوند کړېږي، نو ماته حاجت نشته؛ ددې ټولو له جملې يوازينی کس همدا دسيارې پلار ده چې لا هم تکړه په آرامه خپل کار او کسب کوي، ددې لپاره څه وخت له مخه ما تصميم ونيولو، تر څو د راسره کړې هغه جفا په وړاندې يې يو ګوزار ورکړم، اما واپس ځکه پښېمانه شوم چې يو دوه بچيان يې لاواره دي، فکر مې وکړو، که په دوه، دريو څپړو يې رنګه بدوم، دا خو مناسب نه ده، او که له منځه يې وړم يا يې د ابد لپاره بستري کوم دهغه ماشومانو سرنويشت به يې په ها خدای ناترسه کلي کې زما په شان شي، لاحول ولاقوت.... مې ووېل دوه رکعاته لمونځ مې وکړو نور کرار کيناستم، څه ماوېل پروردېګاره! ته پوه شه او کار دې، زما دې صبر تاته وي.

نور يې وخندل ووېل:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- داسې غوړې دي ايا کومه پوښتنه دې بې ځوابه پاتې ده؟

مسکی شوم ورغبرګه مې کړه:

- شکر چې را وروسته وروسته دې کيسه سمه کړه کني نور مې دې په خوله لاس درته ايښولو، نژدې دې زړه راته چاودلی و.

خو په هر حال رابه شم دې خبرې ته چې که فام دې وي، دسيارې مسيح ته په کټلو دسيارې دپلار په وړاندې صبر دې رنګ راوړی؟

په خندا يې راغبرګه کړه:

- ولا څه ووايم!

خندا کې مې ورو‌ګرځوه:

- نه، داسې يې نه منم که غواړې چې دمبایل دې واپس صاحب شي، پاکه خبره وکړه، دسیارې هیلې او آرمانونه به څنګه شي؟

په موسکا سره یې ویل:

- ته صبر، لکه څنګه چې مسیج کې سیارې ویلي و، ها خبره یې زما ډېر خوښه هم شوه همداسې ماته هم تر ظاهر نه باطن او معنویت ارزښت لري، زه به یې دناستې، ولاړې، ځینو نورو حسابونو په اړه چې اړین دي لږ لږ معلومات وکړم، نور خو نو زه هم داشرف غني زوی نه یم (دمسکا په زیاتوالي یې زمینه سازي ورته وکړه) پسې پیوست یې وویل:

- بیا خو نو زه او ته شته یو انشاءالله. (یاران زنده صحبت باقي.)

خندل مې ورغبرګه کړه:

- قسم بل راته کوې که، همدا مخکنی صحیح دی؟

په همغه مسکي انداز یې زیاته کړه:

- نه، همغه صحیح ده.

په دې خبره پسې دواړو یوه خوله وخندل او همدا مو دمجلس اخیري شوه، نور نو قریب دوې بجې وې ویده شو، تر شپه تېرېدو وروسته، سهار یې چای راسره وخوړلو، نور یې وېل: ځمه، که څه هم ډېر ورته ټینګ شوم خو ځیني اړین کارونه یې بهانه کړل، مبایل یې وریپورته کړو، غوښتل یې چې مېموري کارډ ترې وباسي، وېل یې: مبایل نه وړم.

لاس مې یې ونیوو مېموري کارت استلو ته مې پرې نښوو، خندا کې مې ورغبرګه کړه:

(c) ketabton.com: The Digital Library

- واچوه جیب ته ما چې داسې ډیسي مبایلونه اخیستلی له سره مې تماس نه درسره نیولو،

دی هم په خندا شو مبایل یې جیب ته کړو، دچپ لاس په منځنۍ کوته یې یوه غټه دسپینو زرو ګوتمۍ وه، د فیروزې غمی یې درلود، دا یې راویستله وېل یې:

- امم واخله خه؛ دا ډیسي نه ده.

په دې کې نو ما هم څه ونه وېل، نر غوندې مې ډیو ښه ځوان یا ملګري دیادګار په ښه دخورا شوق او مینه سره ترې په ګوته کړه، ډېره ښه جوړه هم راغله؛ نور ورسره روان شوم په استادګاه مې خدای ج پماني ورسره وکړه، دی ټکسي ته وختو، زه واپس دکور په لور راروان شوم.

(c) ketabton.com: The Digital Library

د یونس، سره د پورتنۍ مرکې مې پوره یولس مایشتې ووتلې، پرون یې زنګ وهلی وو، تر اولیه سلام، کلام وروسته یې وېل:

- دمیدان هوایي په سرك د(............) ودونو تالار په دریم او ځلورم سالون کې زما او سیارې کوژدې زموږ د دواده مراسم لمانځي له تاسو ښاغلو او آغلو په خورا مینه، هیله ده چې تنها مو پرې نږدئ،

بلاخیر بېګاه موږ هم فامیلي ورغلو له هر اړخه ښه مستانه او رنګین واده یې برابر کړی وو.

یونس له ډوډۍ خوړلو مخکې دهوټل نه بهر دروازه کې دیوې دقیقې لپاره راسره ودرېدو په منډه منډه خندا خندا یې وویل:

- سیاره ترکیه کې وه، ولاړم دهغه ځه په اړه مې ځان ښه مطمین کړ چې مخکې مې درته وېلي وو، بیا دا راغله کابل ته، ډاکتره ده، پیسې میسې لري، ها

(c) ketabton.com: The Digital Library

ورځ مو دميکرويانو په بلاکو کې يو کوړکۍ واخيستلو، لږ فرشو ضرف مو واخيستلو، نن نو پخير دا معامله ده چې وينې يې، باقي دې الله ج خير کړي، خندا ته يې څه زور ورکړو لاس مې يې ور ونيوو څېره يې شړکنده زما څېره کې ووهله نور رانه روان شو.

(پای)

محمد نعيم وردګ

Get more e-books from www.ketabton.com
Ketabton.com: The Digital Library